

PERCIVAL LAGDA BUNCAB

Si Percival Lagda Buncab ay isang manunulat mula Cembo, Makati. Nagsusulat siya ng talanggunita, maikling kuwento, tula, at nobela.

Binubuo niya ang Bantas Series: Iba't ibang anyo at genre ng panitikan, kung saan ang bawat libro ay simbolismo ng isang bantas.

Layon niya rin sa kaniyang pagsusulat na maimapa ang mga kuwento ng mga taga-District 2 ng Makati.

Nagtatrabaho siya bilang proofreader sa Integreon at tagasalin sa VERA Files.

Nagtapos siya ng journalism sa Polytechnic University of the Philippines (P.U.P), kung saan pinarangalan ang ilan sa kaniyang mga kuwento.

Nailathala siya sa ilang nangungunang diyaryo at magazine sa Pilipinas, gaya ng Inquirer at Liwayway. Nilunsad ang una niyang libro sa Manila International Book Fair (M.I.B.F).

TUWING GABÍ NG SABADO

Pwede ako ngayon, reply ko kay Vee. Niyayaya niya na naman ako na magkape—malamáng may problema na naman 'yon.

Alright, puntahan kita. I'll just shower. Sa Mercato ka lang naman duty tonight, right?

Sabado na naman. Isa si Vee sa mga pinagpalang may standard shift: umaga hanggang hapon ang trabaho at weekend ang off. Habang isa naman ako sa mga kailangang magtiyagang magtrabaho nang kada weekend na nga, gabí pa. Barista 'ko sa isang local coffee shop dito sa Mercato: ang outdoor foodcourt sa BGC kada weekend ng gabí. Sa Uptown Tower nagtatrabaho si Vee at may condo rin siya sa Serendra: parehong nasa BGC lang din. Dahil nga weekend ang off niya at shift ko naman sa Mercato kada weekend ng gabí, 'pag niyayaya niya 'ko na makipagkita, madalas na gabí ng Sabado.

Pagtapos ng kulang-kulang isang oras, natatanaw ko na si Vee. Madali siyang makita kahit nakahalo sa kumpulan ng mga tao dahil para siyang naggo-glow sa puti, tangkad, at umbok ng dibdib at balakang. Idagdag pang lagi siyang nakadamit nang maganda kahit sa'n pumunta.

Inabót ko sa kaniya ang large iced hazelnut latte with frappe.

“Oh, nice!” ngiti niya. “Ready na agad favorite order ko pagdating na pagdating ko pa lang ah.”

“Of course, ma'am,” sabi ko—“*and* without sugar.”

“Very well. Thank you!”

Umupo na siya, pero nakatayo lang ako sa harap niya habang tinitingnan siya.

“What?” tanong niya habang sinisipsip na ang paborito

niyang iced coffee.

“I’m glad to be your friend,” ngiti ko, “but I’m not the owner of the coffee shop—so you still have to pay, ma’am.”

Tumawa siya. “Alright! No problem.” Inabót niya sa ’kin ang malutóng na isang libo.

Bumalik ako sa kaha para ipasok ang báyad at kumuha ng sukli. “Pre, ikaw muna bahala rito ah,” sabi ko sa kasáma kong barista. “Upuán ko lang ’to,” tinuro ko ng tingin si Vee.

“Iba ka na, buddy,” ngiti ng katrabaho ko, “model na inuupuan mo.”

“Gago!” natawa rin ako. “Ibig kong sabihin: kausapin ko lang—siyempre nakaupo kami!”

Pangiti-ngiti pa rin ang katrabaho ko.

“Kaibígan ko lang ’yan, tanga!” pinalo ko ng sombrero ang katrabaho ko, pero pangiti-ngiti pa rin ang loko.

Umupo na ’ko sa harap ni Vee. “So ano’ng problema?”

“Grabe ah! ’Pag nakipag-meet ako—problem agad?”

“Ba’t, hindi ba?”

“Well... yeah, it’s another problem.”

“Another? Baka the same problem.”

Tiningnan niya lang muna ’ko—ang cute niya lalo ’pag nagme-make-face. “Alright—you win, sir,” umakto siyang nagba-bow. “Yeah, it’s the same problem.”

“So same person.”

Napayuko si Vee at tumango lang.

Ex ni Vee si Marty na ka-smallgroup ko naman sa Bible study sa Victory. Magkatrabaho pa lang sila noon, nagugustuhan na raw ni Vee si Marty. At no’ng naláman ni Vee na sikát na worship

leader si Marty sa Victory Fort Bonifacio, tuluyan niya na raw naging crush si Marty. “He’s basically a rockstar,” áyon kay Vee. Lagpas isang taon siláng magkarelasyon. Pero bago matapos ang nakaraang taon—tinapos na rin ni Marty ang relasyon nila. At no’ng magsimula ’tong taon, biglang nag-chat sa ’kin si Vee para kumustahin si Marty. ’Di pa kami personal na magkakilala ni Vee bago niya ’ko biglang i-chat. Alam lang namin ang pangalan at itsura ng isa’t isa dahil mostly sa mga post ni Marty sa Facebook at Instagram. Ako raw ang naisip i-chat ni Vee dahil ako lang ang natatandaan niyang ka-smallgroup ni Marty. Kayâ mula no’n, nagkaka-chat na kami Vee, na laging tungkol kay Marty. Hanggang sa niyaya niya ’kong makipagkita isang gabí ng Sabado. At ’yon na nga ang simula ng pagkakaibígan namin.

Hinintay ko lang siya na makomportableng magkuwento na.

“So, ’di ba nga he didn’t want to talk to me a few months after he broke up with me? Because we needed not only time, but also space daw, for us to move on as quickly as we could. So this past weekend, no’ng magyaya ang former officemates namin na mag-mini reunion, he didn’t bother na sumáma, even though he knew na sasáma din ako. As for me, I at least tried to move on. And I thought I was already starting to. But when we met last time, and I saw again his smile, heard his corny jokes, and specially listened to him sing—all the little things I loved about him, the beautiful moments we shared—they all flashed back in my mind, even much clearer. I’m falling for him again...”

Tahimik lang akong nakikinig.

“But it turns out—he did already move on. He told us he’s been dating again recently, with a girl whom he has a lot in common

with.” Pinipigilang umiyak ni Vee. “It hurts because I’m not moving on. I still love him. And I want us back...”

Hinintay ko si Vee habang inaayos niya ang sarili niya.

“I’m sorry I’m messed up,” tuldok-tuldok niyang dinampian ng tissue ang mata niya. “Anyway, I’m not gonna take much of your time; nasa shift ka pa man din.” Hinawakan niya ang kamay ko, “Thanks for your time. I just need someone who listens.”

“Anytime,” ngiti ko, “nandito lang ako.”

Pinagmasdan niya pa ako sandali habang nakangiti siya.

“Next Saturday night then! Let’s roam around BGC My treat.”

“Puwede naman, depende sa shift ko next week.”

“Alright, just inform me then.” Binitbit niya ’yong iced coffee niya na wala pa sa kalahati ang nainom—“And thanks for always preparing my favorite coffee.”

At pinagmasdan ko siya na maglakad. Messed-up people can still glow.

...

Para samáhan si Vee ngayong Sabado, nag-request ako sa mga boss ko na i-move ang off ko. Pinayagan naman ako. Dito sa main branch ng Fully Booked ako niyayang makipagkita ni Vee, alas sais daw ng gabí. Taga-Pembo ako, katabing barangay lang ng BGC, kayâ parehong lalakaran lang namin ni Vee itong Fully Booked. Pero ’di hamak na mas malapit siya dahil taga-BGC mismo siya. Pero nauna pa rin ako: quarter-to-six pa lang, nandito na ’ko. Magsi-6:30 na siya dumating.

“Hey, Shaun!” tawag niya, pag-akyat sa third floor kung sa’n ako tumitingin-tingin ng mga libro. “Kanina ka pa dito?”

“Medyo.”

“Sorry!” hinawakan niya ang kamay ko. “I just had to compose myself.”

Parang kanta ka palá—kino-compose. “Okay lang.”

“What’s that?” tanong niya habang tinuturo ’yong hawak kong libro.

“*Kapitan Sino*: paborito kong libro ni Bob Ong. Sa dami ng mga klasik at bago niya, na nagustuhan ko naman lahat, ito pa rin pinakapaborito ko.”

Nag-react ang mukha ni Vee na parang wala sa itsura ko na nagbabasá ’ko ng mga libro—“You also read other books palá. I thought you only read the Bible.”

“Nahilig ako sa Phil lit kasi may tropa ’kong nagsusulat ng Phil lit,” sabi ko. “Ikaw, nagbabasá ka ba ng Phil lit?”

“Philosophical literature?”

Natawa ’ko. “Philippine literature. Pero puwede rin. Puwede namang maging philosophical kahit anong literature.”

“You mean *Filipiñana*.”

“Kung gusto mo ng sosyal na tawag, oo, *Filipiñana*.”

“No eh, ’coz I think I won’t get it, as I’m used to English.”

“Filipino ako makipag-usap ah. Ba’t naiintindihan mo ’ko?”

“It’s different when it comes to books—malalim ’yong Tagalog.”

“May nabása ka na bang Phil lit?”

“Wala pa.”

“Pa’no mo nasabing malalim ang Phil lit kung wala ka pang nabása?”

Natahimik siya saglit. “May talino ka din talaga, ’no?”

“Pina-realize lang din sa ’kin ’yon ng tropa kong writer. Gaya

rin ng sabi niya: Karamihan ng Phil lit ngayon, nasa conversational Filipino na—’di na excuse ang ‘malalim na Tagalog’ para ma-discourage magbasá.”

“Alright. Pick one for me then. And pick one for yourself too. My treat.”

Kinuha ko para sa ’kin ’yong *Kapitan Sino* para ’di na ’ko laging manghihiram sa tropa ko. Kinuha ko naman para kay Vee ang isa pang modern Phil lit klasik na siguradong magugustuhan niya: ang *Para Kay B (o Kung Paano Dinevastate ng Pag-ibig ang 4 Out of 5 sa Atin)* ni Ricky Lee.

Kulang-kulang isang oras din kaming naglibot-libot ni Vee sa Fully Booked. Nagbayad siya gámit ang kaniyang debit card at Fully Booked card. Bumili siya ng planner.

Status symbol ang planner. Ang mayayaman, bukod sa may pambili ng overpriced na papel, marami pang oras magdesisyon kung ano’ng mga gustong gawin araw-araw at magsulat ng mga pangarap na káyang matupad taon-taon. Habang ang mahihirap, bukod sa ilang araw na pagkain o isang buwan na báyard sa tubig at koryente na ang presyo ng overpriced planner, wala nang oras magsulat ng mga plano sa búhay; dahil kung may bakanteng oras man ngayon, mas gugustuhing magpahinga dahil kailangan ng lakas sa nakapapagod na namang trabaho búkas.

Dumaan muna kami ni Vee sa Family Mart. Bumili siya ng foodtrip namin. Tsaka niya ’ko niyaya sa Terra Park.

Gaya ng kadalasan, maraming tao sa park. Umupo kami ni Vee sa gilid, sa ilalim ng puno. Nilabas ko ’yong foodtrip na binili niya. “Mahilig ka palá sa Stik-O,” sabi ko.

“That’s not Stik-O—that’s Superstix.”

“Pareho lang ’yon.”

“They’re literally different brands! You may call them *wafer sticks*, but you shouldn’t call a brand another brand. It’s like calling Jollibee—*McDo*.”

“O.A. mo naman. Obvious namang magkaiba Jollibee tsaka *McDo*. Ito, *Stik-O* na nakasanayang tawag ng Pinoy.”

“That’s exactly my point! People get used to a lot of wrong stuff. If the correction starts from me, it’ll hopefully have a ripple effect—and eventually, people will be correct.”

Natawa ’ko. “Ang tindi naman palá ng misyon mo sa búhay—ipalaganap ang tamang tawag sa wafer sticks.”

Nag-make-face lang siya. At bigla siyang naglabas ng cat food.

“Lah, sa’n gáling ’yan?”

“I often bring cat food when I carry my bag, so if I see stray cats, I can feed them.”

Napangiti ako.

Hindi nagtagal, may lumapit na ngang ilang pusa.

At pinagmasdan ko lang siya habang nakangiti niyang pinapakain ang mga pusa. Nasa kaniya na ang lahat ng kagandahan para sa karamihan: matangos na ilong, pulang lábi, at makinis na balát.

...

Gabí ng Sabado ulit. Duty ulit ako rito sa Mercato. At nandito ulit si Vee. Inabót ko sa kaniya ang paborito niyang hazelnut latte, at umupo ako sa harap niya.

“You must love your job, ’no? I mean: you love coffee and you get paid to make them.”

Napatawa ’ko. “Adik ako sa kape. Naaaliw ako sa paggawa ng kape. Natutuwa ’kong makipag-usap sa mababait na customer, lalo kung interesting. Pero oversimplified sabihing mahal ko trabaho ko.”

“How come?”

“Interesado at may oras ka bang makinig sa mga reklamo ko?”

“Sure.”

Luminga-linga ’ko sa paligid. Wala namang mga tao sa tabi namin. Hininaan ko na lang din ang boses ko. “Ilang taon na ’kong nagtatrabaho rito pero contractual pa rin ako. Simula pa lang ng business na ’to, nagtatrabaho na ’ko rito. Business partner pa lang mga boss namin no’n—ngayon, ikakasal na sila. Nakabili na sila ng malaking bahay pati bagong kotse. Pero kaming empleyado nila, nagtitiyaga pa rin sa minimum wage—at walang ibang incentive. Walang government benefits para makadagdag man lang sa retirement—kung makaka-retire nga sa hírap magkapera. Wala ring health card para makapagpa-check up man lang ’pag may sakit—no work, no pay pa—edi talagang pinipilit naming pumasok ’pag may sakit nga. Wala ring Christmas bonus man lang—naturingan pa namang Christian mga boss namin. Wala na ngang 13th month para sa buong taóng pagtatrabaho araw-araw, pati pandagdag man lang sa handa at regalo—pinagdadamot nila. Sila lang ba may karapatang mag-enjoy ng Pasko?

Mababait naman boss namin. Pinapatuloy nila kami sa malaki nilang bahay. Pinapakain kami ’pag nando’n. Parang

kaibígan sila kung makitungo sa 'min—pero madadamot siláng kapitalista. Sila lang lalong yumayaman habang lumalago negosyo nila—iniwan kaming mga employado—eh kami nga 'tong may pinakamahirap na ambag sa negosyo.”

“If you don't love your job, why don't you just shift to something you love? It's that simple.”

Napatawa 'ko. “Iba talaga 'pag laki ka sa layaw, 'no?”

“What's *laki sa layaw*?”

“Spoiled.”

Kumunot ang noo ni Vee.

“Supervisor ka ng malaking kompanya ng Dad mo kayâ 'di mo kailangang lumipat. Kung gusto mo man, madali ka lang makalipat kasi nga may managerial experience ka sa malaking kompanya—pinag-aral ka pa sa mamahaling university kayâ makalilipat ka talaga sa trabahong may mataas na sahod.”

“So kasalanan kong I was born and grew up in a rich family?!”

“Hindi. Sinusubukan ko lang ipa-realize sa 'yo na karamihan ng tao, gaya ko, 'di gaya mong madali lang magpalit ng trabaho. 'Di mo kasalananang pinanganak at lumaki ka sa mayamang pamilya. Pero 'di rin kasalanan ng mga pinanganak na mahirap na manatiling mahirap—kung ang dahilan ng kahirapan ay sistemang kinokontrol ng mayayaman.”

“A round of applause to your political virtue signaling,” pumalampak si Vee habang nakataas ang kilay. “But don't you also believe in a god who supposedly controls everything? Then literally every evil we suffer from—including all the injustices you complain about—hinahayaan lang ng god mo—so how can you complain

about anyone? At the very least, you should blame your god the most!”

Wala ’kong sagot. Ayaw ko na ring makipagtalos pa. Na-offend ko si Vee—at handang-handa siyang gumanti gamit ang talino niya. At ano’ng matino kong ire-rebutt kung ni ’di ko nga alam kung ano ’yong *virtue signaling* na sinasabi niya.

...

Lumipas ang ilang linggong ’di ako kinakausap ni Vee. Tahimik na lang akong nakikibalita sa Facebook at Instagram posts niya. Nagkita na naman sila nina Marty at dati nilang officemates. Nagtampo man o talagang nagalit sa ’kin si Vee, okay na sigurong malámang masaya naman na ulit palá siya.

...

Hanggang isang gabí—Hey, Shaun. I’m sorry for what happened last time. What you said offended me, so I got mad—chinat niya ’ko. I hope we’re still okay tho.

Okay lang, reply ko. Sorry din.

So... coffee? Tonight?

Sige. Sakto namang off ko ngayong Sabado. Saan?

Let’s meet at Kasa. I’ll just buy us coffee from SB.

’Di sikát ang Kasalihan Garden kompara sa karamihang tambáyan sa BGC. Bukod sa nasa gilid ng BGC ang Kasa, kung titingnan sa labas, mukhang karaniwang mga puno lang sa gilid ng kalsada, kayâ kung ’di mo alam ang Kasa, ’di mo aakalaing may garden sa loob. Kayâ lalo na ngayong gabí, iilan lang kami rito; karamihan mga mukhang magjowa. Mukha rin kayâ kaming magjowa ni Vee? Sana nga girlfriend ko siya.

Pero paano mangyayari ’yon kung hindi pa rin siya maka-

move on sa ex niya.

“It appears Marty and the girl he’s dating are getting well. All the while, I can’t even seem to start getting over him. Gano’n ba talaga mga laláki—mabilis mag-move on?”

“Pa’no mo nasabing pare-pareho lang kaming mga laláki kung ’di mo pa naman nakikilala lahat?”

“Of course, I don’t mean it literally—I’m obviously exaggerating. Didn’t your English teachers teach you figures of speech?”

“Alam ko—*hyperbowl*,” bigkas ko.

Tumawa siya nang malakas. “It’s pronounced as *hyperbully!*”

“Ah basta,” sabi ko. “Di magkaklase English teachers natin.”

At lalo siyang natawa. Pinagmamasdan ko lang siya habang nakanganga siya at namumula: kíta ang ugat sa noo at leeg. Kung ibang tao ang makakakita sa ganitong expression ni Vee— malamáng sabihing may pangit din naman palá siyang anggulo. Pero para sa akin, lalo siyang gumaganda tuwing masaya siya.

Pagtapos niyang mapigilan ang pagtawa niya sa akin, tumahimik siya saglit. “You know, I have other funny friends, but I can’t share with them nang dire-diretso because they always insert a joke in almost every paragraph as I talk. I also have other friends na ang gagaling mag-advise, who can quote famous authors, but I feel they just want to brag about how many theories they know. You’re different. You’re also funny and quite smart. But ikaw mas gusto kong kausap, because you’re always here to just listen to me. Whenever we talk, you always make me laugh at the start. But when I already open up about my problems, you remain quiet and genuinely listen. And when I’m done sharing, you never advise until

I ask.”

Hinayaan ko lang siya na magkuwento.

“And even though you’re a Christian, you don’t try to convert me. I’m not a Christian, but you still genuinely want to befriend me. Most of the Christians I know are nice, but most of them just want to befriend me because they want to sell me their gospel.

I remember my Christian seatmate in college. She was so persistent in reaching me out; she would treat me outside when I had problems just so I would talk to her. But when I stopped attending church and she realized she wouldn’t succeed in converting me, she just stopped befriending me.

That’s also what the other small group and ministry leaders did to me. They were so hospitable when they were still courting me to believe their gospel, but when they realized they couldn’t use me in spreading their gospel, they just stopped talking to me. Now, it’s as if they never knew me.

They’re like capitalists who reach out to people only because they want people to buy their product: their so-called “good news”. And if a person doesn’t buy into their business, they would no longer bother spending time with that person.

That hurt because I thought they genuinely cared about me when they were being nice. But it turned out, they only cared about me as much as I cared about their gospel. They didn’t befriend me because they genuinely liked me—they just wanted to convert me.”
Tumahimik siya pagtapos ng mahabang sinabi. “Hey!” kinalabit niya ako. “Why aren’t you talking?”

“Nakikinig lang ako.”

Ngumiti siya. “See? That’s exactly why ikaw gusto kong kausap.”

...

Pero lumipas ang ilang linggo. Panay ulit ang posts ni Vee kasáma ulit sina Marty at mga dati nilang officemates. At hindi na sila basta kumakain lang ng ilang oras—nag-a-out-of-town na sila buong weekend.

Masaya na ulit siya. Hindi niya na ulit gusto ng ibang kausap. Hindi niya na ulit ako kailangan.

...

No’ng Undas niya lang ako ulit naalala, nagpasáma siya sa ’kin sa Heritage para dalawin ang lolo niya. Naiyak siya habang kinukuwento kung gaano sila ka-close noong nabubuhay pa ang lolo niya.

Pero nag-Pasko at nag-Bagong Taon—ni hindi niya ako naalalang batíin kahit man lang sa chat. Kahit online naman siya lagi. Panay pa nga ang post niya sa Instagram ng iba’t ibang celebration—kasáma ng mga kaibígan niya, pamilya, pati kaopisina. May pictures pa nga siláng magkasáma ni Marty sa Baguio no’ng magsimula ang simbang gabí.

Hindi ko naman dine-demand na dapat bináti niya ako nitong Pasko at Bagong Taon. (Kahit ako, sa dami ng kaibígan ko, kung iisa-isahin kong batíin, may makakaligtaan pa rin ako. Kayâ nagpo-post na lang ako sa wall ko para batíin lahat.) Pero napagtanto ko: nakalilimutan niya ako kapag masaya siya. At naaalala niya lang ako kapag malungkot siya. Nakikipag-usap lang siya sa akin kapag wala nang ibang magtitiyagang makinig

sa mga kadramahan niya. Sandálan lang ng ulo niya ang balikat ko; tagapunas lang ng luha niya ang kamay ko. Hindi niya ako kaibígan dahil natutuwa siya sa akin—kailangan niya lang ako dahil nalulungkot siya.

...

Gabí na naman ng Sabado. Niyaya na naman ako ni Vee. Sa Kasa ulit. At siyempre—tungkol na naman sa pagka-miss niya kay Marty. Paulit-ulit lang naman ang kadramahan niya; kahit 'di ko na pakinggan, kabisado ko na—nakakasawa na. 'Di pa siya tapós magkuwento—kinompronta ko na siya—“Ano ba 'ko sa 'yo?”

“What?” Napahinto siya. “Why do you suddenly ask that?”

Napatawa 'ko habang umiiling. “‘Suddenly’ pa ah. 'Di ba kabaliktaran? 'Di ba ang dami na nating mahahabang usapan, pero ngayon ko pa lang tinanong sa 'yo 'to?”

“What do you mean?”

“'Di ba obvious na gusto kitá?”

“Well... not to be a narcissist, but... maraming nagkakagusto sa 'kin. And because you're my bestfriend, it's awkward to assume.”

“‘Bestfriend’?” tumawa 'ko. “Wala nga táyong kahit isang picture na magkasáma. Ni 'di mo 'ko pinapakilala sa kahit sinong kaibígan mo. 'Di mo 'ko bestfriend!”

Hindi na siya nakasagot. Bago pa lalong maging awkward, sinabi ko na 'wag na lang kaming sabay umuwi. Kayâ pumara na lang ako ng taxi para makasakay siya. At ako naman, naglakad. Hatinggabi na. Ngayon ang pinakamahabang oras na nilakad ko ang BGC pauwi sa Pembo—na isang tawid lang naman dapat.

...

Bago matapos ang unang buwan ng bagong taon, na-promote ako bilang “manager”. Pero paggawa at pagbenta pa rin naman ng kape ang pinakatrabaho ko; medyo nabawasan lang dahil tagabantay na rin ako ng mga bagong barista sa limang branches na ngayon ng Caf ’n Peds. Kayâ araw-araw, sa iba-ibang branch ako magdu-duty. Niregaluhan din ako ng mga boss ko ng bike. Puwede rin daw akong pumili ng oras ng shift, basta walong oras kada araw. Nadagdagan din ng two-five ang sahod ko kada buwan, pero wala pa ring ibang benefits. Binigyan din kami ng tigtatatlong libong Christmas bonus, pero wala pa ring 13th month pay. May ilan ngang magagandang pagbabago sa trabaho, pero kulang pa rin talaga sa benepisyo. Isa pang kahit papaanong magandang pagbabago: fixed nang weekend ang off ko.

...

Nitong Valentine’s lang, nag-post ng picture si Marty kaakbay ang isang babae at may caption na Official □□□. ’Yong babae, ’yong pinagseselosan ni Vee mula pa lang nang maláman ni Vee na may dine-date nang bago si Marty.

Nang sunod na Sabado, pagtapos mag-post ni Marty ng picture nila ng bago niyang girlfriend, nag-chat bigla si Vee. Hey, Shaun. Can you meet me?

As expected, naalala niya lang ulit ako dahil malungkot na naman siya. Ilang beses pa siyang sunod-sunod na nag-chat. Pero sini-seen ko na lang.

Hey! Don’t you have a load? Wait, I’ll call you na lang.

At tumawag nga siya agad. “Hey! Are you free tonight?”

“Di eh,” mahina kong sagot.

“Alright. Tomorrow then.”

“Di rin.”

“Okay... So when can you meet me again?”

“Hindi na.”